

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IX. Vtrum pueri sint baptizandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

baptizari, nec voluntatem retractarit; talis enim censetur moraliter & interpretatiue velle baptismum: ad hoc autem vt baptismus valeat, ea sola voluntas requiritur in recipiente, quæ sufficit vt baptismus censetur voluntariè ab eo recipi.

Hinc sequitur quod si vrgeat necessitas, baptismus conferri possit amenti vel dormienti, qui eum desiderauit antequam in amentiam incideret, vel dormiret, si non aduertatur voluntatem retractasse, vel posuisse obicem effectui Sacramenti per peccatum mortale: quod si non vrgeat necessitas & speretur rationis vsus recuperandus, is est expectandus propter maiorem Sacramenti reuerentiam.

Petens vtrum sufficiat consensus interpretatiuus in eo consistens quod homo moraliter bene viuatur?

Resp. non videri sufficere, quia homo moraliter bene viuendo non censetur eo ipso velle suscipere statum supernaturalem, & legem Christi amplecti, quia is qui sequitur solum ductu rationis naturalis, neque potest dici velle baptismum, quod illum formaliter in se desideret, vt patet; neque quod censetur versari in aliquo, cum quo baptismus moralem habeat connexionem; ergo talis non censetur interpretatiue velle baptismum.

Confr. cap. maiores citato videtur requiri quod aliquis habuerit propositum baptismi suscipiendi; vnde videtur requiri vt præcesserit actuale desiderium baptismi recipiendi, ad hoc vt aliquis dicatur habere interpretatiuam voluntatem recipiendi baptismum. nec est simile quod supra diximus de extrema vnctione, scilicet illam posse conferri ei qui laudabiliter vixit, quamuis illam non petierit antequam in amentiam incideret, non est inquam simile, quia homo baptizatus seruando Christi legem seu viuendo secundum legem Christianorum, censetur moraliter velle sibi adhiberi media salutis in ea lege ordinaria, homo vero non baptizatus bene viuendo intra limites legis naturæ, non censetur eo ipso velle assumere aliam legem longè sublimiorem, & quæ varia præcepta vltra præcepta legis naturæ complectitur.

Aduerte 3. ad substantiam baptismi sufficere consensum etiam metu extortum, vt patet ex cap. maiores citato, & ex can. 55. Concil. Toletani 4. Ratio est quod cum tali metu consistat absoluta voluntas baptismi recipiendi, vnde ex parte recipientis nihil deest ad Sacramenti substantiam, de hoc inuoluntario potest intelligi quod docet August. tract. 26. in Ioan. posse aliquem recipere Sacramentum nolentem; non enim vult omnino contradicentem posse validè baptizari, sed eum qui vi compulsus vult Sacramentum suscipere, quamquam & August. possit intelligi quod ipsa actio externa possit exerceri contra omnino nolentem, licet non in ratione Sacramenti.

Hinc sequitur quod qui metu mortis baptismum suscepit, teneatur seruare fidem & iuxta leges Christianorum viuere, atque adeo ad id possit cogi, vt patet ex can. 55. citato, ne nomen Domin. blasphemetur, & fides quam suscepit contemptiblis habeatur, vt ibidem dicitur.

Obijcies quod iniuria non possit solidum ius alteri tribuere & obligationem perfectam inducere, cum ergo in tali casu intercedat iniuria, hoc modo baptizatus non potest adigi ad seruandas Christianorum leges.

Resp. neg. consequentiam, quia talis vt ostensum est, verum suscepit baptismum, & intrauit in

Christi familiam eiusque indelebili charactere est insignitus; ergo licet spectatà solà iniurià ab alio illatà obligatio perfecta oriri non possit, ratione tamen baptismi recepti & indelebilis characteris, non minùs perfectè obligatur, quàm alij, qui sine vilo metu baptismum susceperunt.

Pro sententia Caiet. obijci potest Innocentius 3. cap. maiores citato, dicens: *tunc characterem sacramentalis imprimis operatio, cum obicem voluntatis contrariæ non inuenit obstitentem*; igitur ad valorem Sacramenti sufficit vt voluntas non repugnet.

Resp. neg. consequentiam, quia Pontifex aperte loquitur de his qui antea voluerunt baptismum recipere, quos censet posse baptizari, quia ex quo baptismum desiderarunt & consensum non retractarunt contrarià voluntate, censentur moraliter in eo permanere, non vult ergo sufficere nõ dissensum quomodocumque spectatum, sed solum non requiri actualem consensum quando baptismus conferitur.

ARTICVLVS VIII.

Vtrum fides requiratur ex parte baptizati?

Hic etiam articulus intelligitur de adultis; satis enim constat paruulos ante baptismum non posse habere actum vel habitum fidei.

Notandum verò fidem sanam & catholicam, de qua in titulo quaeritur, posse concipi requiri vel ad substantiam & valorem baptismi, ita vt adultus sine tali fide non possit validè baptismum recipere, vel ad effectum baptismi comparandum, scilicet gratiam sanctificantem.

Respondet 1. ad effectum gratiæ comparandum per baptismum fides in adulto est necessaria, cum constet fidem esse radicem & fundamentum iustificationis, vt patet ex Concil. Trid. sess. 6. cap. 8. si ne qua impossibile est placere Deo, vt docet Apostolus ad Hebræos 11.

Respondet 2. sanam fidem ex parte recipientis non esse necessariam ad valorem baptismi; patet ex praxi Ecclesiæ, quæ non curat rebaptizari eos qui in hæresi baptismum receperunt. idem plurimis locis tradit August. & passim supponunt Patres. Ratio est quod cum hæresi & errore quo existimetur baptismum nihil prodesse ad salutem, immò esse merum figmentum, possit consistere voluntas illum recipiendi seu recipiendi cærem-niam quam passim vsurpant Christiani; ergo non obstante errore particulari potest inueniri voluntas saltem confusa Sacramentum recipiendi, & proinde quantum est ex parte baptizandi possunt inueniri necessaria ad valorem baptismi etiam si recta fide careat.

Ex hoc sequitur multò minùs requiri ad valorem baptismi sufficientem notitiam rerum fidei, quod etiam constat ex praxi Ecclesiæ, in qua non rebaptizatur is qui deprehenditur fuisse minùs instructus in rebus fidei cum baptismum recipere.

ARTICVLVS IX.

Vtrum pueri sint baptizandi?

AFFIRMAT. Notandum 1. nullo modo posse baptizari factum ex vtero materno eductum, si constet esse

Cap. Maiores.

Pontifex tamen vult non requiri actualem consensum.

Resp. Fides in adulto requiritur ad effectum baptismi. Trident. Hæc. 11. Non ad valorem.

August. Cum hæresi potest esse voluntas recipiendi baptismum.

Resp. affir. 39.

mor-

Nullus modo debet baptizari monstrum sine humana specie.

Ex sensu Ecclesiae constat non induci animam rationalem ante organizationem.

Si constet in monstro esse duas personas, singulae seorsim baptizandae.

Baptizetur sub conditione ex partes de quibus est dubium an informetur alia anima. Scot.

40. Erroris hereticorum.

Erasmus.

Anabaptistae.

mortuum; si merito dubitetur, num vivat, baptizari debere sub conditione: priusquam autem baptismus conferatur, si res moram patiatur, consulendi medici, vel ij qui de tali re putantur posse iudicare. Nullo etiam modo debet baptizari monstrum quod humanam speciem non pra se ferat, ut si nascatur simia, vitulus, vel aliquid simile cuius figura & forma nullo modo accedat ad humanam speciem. si iudicio peritorum dubitetur, baptizari debet sub conditione, si tu es homo ego te baptizo. &c. videri potest Rituale Romanum Pauli quinti, de baptismo, titulo de baptizandis parvulis.

Ex quo patet nullo modo baptizandam massam carneam quae nullam habet organorum dispositionem seu conformationem humanam, & proinde ex sensu Ecclesiae à posteriori constat animam rationalem non induci in materiam ante organizationem; si enim induceretur gravissimè erraret Ecclesia non procurans baptismum tali massae conferri saltem sub conditione.

Pateat etiam resolutio cuiusdam quaestionis num baptismus conferri possit infantibus qui ante baptismum à vita decesserunt, vel nati fuerunt mortui, & ex signis videntur vitam miraculosè recuperasse. videtur enim dicendum ea signa per medicos diligenter examinanda, qui si iudicent esse vitae indicia, baptizari possunt, & quidem absolute: si dubitent, baptismus sub conditione conferri potest: si certò asserunt non esse, baptismus conferri nequit.

Notandum 2. si nascatur monstrum de quo constet duas esse personas, singulae sunt seorsim baptizandae dicendo super vnaquaque, ego te baptizo &c. nisi fortè periculum mortis immincat & tempus non suppetat ut singulae seorsim baptizentur. nam eo casu minister infundens aquam singulorum capitibus poterit simul baptizare dicendo ego vos baptizo &c. discerni autè poterit num sint duae personae, si sint plura capita, plura pectora, vel similia indicia quae peritorum iudicio arguant hominum pluralitatem, quorum iudicium tali eventui est inquirendum, nec ante diligentem inquisitionem in re dubia baptismus conferri debet. Quòd si adhibita diligentia non potest discerni utrum sint duo homines, vel vnus, ut quia capita & pectora non sunt ita distincta ut constare possit esse duas animas, tunc baptismus est absolute conferendus ijs partibus quae videntur praecipue ad vnam animam pertinere; postmodum reliquae de quibus dubium est num informetur alia anima sunt baptizandae sub conditione, si non es baptizatus ego te baptizo &c. vide Rituale Romanum supra. videri etiam potest Scotus dist. 6. quaest. 2. §. de quarto membro.

D V B I V M

Utrum homo ante usum rationis sit capax baptismi?

40. HAc in re errarunt haeretici. nam ut constat ex S. Bern. epist. 140. eius tempore quidam Henricus censuit infantes non esse capaces baptismi, quod etiam censuit Petrus Bruisius, quorum sequaces dicuntur Henriciani & Petrobruisiani. eundem errorem sequuntur Anabaptistae; cum enim existiment baptismum semel legitime collatum non posse iterari, rebaptizent autem in adulta aetate eos qui in infantia baptizati fuerant, con-

uincuntur existimare priorem baptismum fuisse nullum. videri potest Prateolus lib. 1. elenchismi. 35.

Ab eodem errore non videtur procul abesse Erasmus qui censuit parvulos baptizatos, cum adoleuerint, esse interrogandos num ratum habere velint quod eorum nomine promissum est; & si respondeant se nolle, suo arbitrio esse relinquendos. inde enim aperte sequitur valorem baptismi collati infantibus pendere à futuro eorum consensu, cum ad annos discretionis peruenierint. nam si fuit validus independenter à tali consensu, & rati habitatione, nullo modo sunt relinquendi suo arbitrio, quantumvis ratum habere nolint quod eorum nomine promissum est, cum ratione baptismi & characteris indelebilis perfectè subijciantur Ecclesiae, à qua cogi possint ad Christi legem seruandam.

Contra hos errores statuitur conclusio catholica, parvulos ante usum rationis posse validè baptizari. Definuit in Concil. Trid. sess. 7. can. 13. de baptismo, in haec verba: si quis dixerit parvulos, eò quòd actum credendi non habent, suscepto baptismo inter fideles computandos non esse, ac propterea cum ad annos discretionis peruenierint esse rebaptizandos, aut praestare omitti eorum baptismum, quàm eos non actu proprio credentes baptizari in sola fide Ecclesiae, anathema sit. & can. 14. si quis dixerit huiusmodi parvulos baptizatos cum adoleuerint, interrogandos esse an ratum habere velint quod patrum eorum nomine, dum baptizarentur, polliciti sunt, et ubi se nolle responderint, suo esse arbitrio relinquendos &c. anathema sit. quo can. aperte damnatur error Erasmi supra relatus. Definuit etiam in Concil. Viennensi & habetur Clement. vnicà, de summa Trinitate, §. ad hoc, ubi dicitur credimus esse (scilicet baptismum) eam adultis quàm parvulis communiter perfectum remedium ad salutem. eadem veritas statuitur in Concil. Mileuitano can. 2.

Probat 1. ex Ioan. 3. constat nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. eum non posse introire in regnum caelorum; parvuli autem sunt capaces ingressus in regnum caelorum, sicut & baptismi. Minor probatur ex Matth. 19. Marc. 10. & Luc. 18. finite parvulos venire ad me; talium enim est regnum caelorum. quod enim legimus apud Matth. & Marcum parvulos, apud Lucam habetur infantes, quod & ipsa vox Graeca, *παιδες*, significat. ex quibus aperte constat infantes esse capaces baptismi per quem aditus ad regnum caelorum illis patet.

Probat 2. ex Patribus; Clemente Romano lib. 6. constitutionum Apostolicarum cap. 15. baptizate vestros infantes. Innoc. 1. epist. 25. ad Concilium Carthaginense, & epist. 26 ad Mileuitanum; nam praedictis epistolis Pontifex damnat errores quos damnauerant Concilia, inter quos erat, parvuli propter salutem quae per saluatorem Christum datur, baptizandi non sunt. item non opitulatur parvulis ad consequendam vitam aeternam christiana gratia Sacramentum. Greg. 1. lib. 3. epist. 9. ad Ianuarium Calarianum. Leone 1. epist. 80. ad Episcopos Campanie.

Probat etiam ex Patribus quorum aliqui docent esse traditionem Apostolicam; ut Dion. Areopagita lib. de Ecclesiastica Hierarchia cap. ult. verus finem; August. lib. 10. de Gen. cap. 23. ubi ait: consuetudo matris Ecclesiae in baptizandis parvulis nequaquam sternenda est, neque nullo modo superflua deputanda, nec omnino credenda nisi Apostolica esset traditio. idem epist. 28. ad Hieron. quisquis dixerit quòd in Christo vivificamur etiam parvuli, qui sine Sacramento

Erasmus.

41.

Conclusio catholica. Possit parvulus ante usum rationis validè baptizari. Trid. sess. 7.

Cic. Pius.

Probat. et Script. Ioan. 3.

Matth. 19. Marc. 10. Luc. 18.

Probat. et PP. Clem. Rom. Innoc. 3.

Greg. Len.

Dionys.

August.

eius

ius participatione de vitâ exenti, hic profecto & contra Apostolicam prædicationem venit, & totam condemnat Ecclesiam, ubi propterea cum baptizandis parvulis festinatur & curritur, quia sine dubio creditur aliter eos in Christo omnino vivificari non posse. idem Aug. plurimis locis contra Pelagianos ex baptismo parvulorum colligit eos peccatum originale contrahere, & frequentissime mentionem facit baptismi eorumdem. vide alia eiusdem testimonia dub. 1. circa art. 3. huius quæstionis.

Ex his patet falsum esse quod docuit Viues in cap. 27. lib. 1. de Civitate Dei, olim neminem consensisse baptizari nisi in adultâ ætate, & qui per se peteret baptismum, & intelligeret, quid sit baptizari.

Probat 3. ratione in principiis theologicis fundata. Ex sensu Ecclesiæ & plurimorum Patrum testimonio constat parvulos extra casum martyrij non posse saluari sine baptismo re suscepto; non est autem dicendum quod careant remedio pro eo statu; ergo dicendum eos posse baptizari. Minor probatur, non est minor abundantia gratiæ in nova lege quam in antiqua, nec ea in nova lege se extendit ad pauciores; fatendum est igitur in nova lege parvulos habere remedium contra peccatum originale; illud autem est baptismus.

Confir. parvuli sine suo consensu possunt infici peccato originali, quidni ergo sine eodem possent liberari? item possunt in illa ætate per martyrium iustificari; quidni ergo per baptismum, cum actio sacramentalis possit ad eos pertinere?

Dices ad valorem baptismi requiri intentionem ex parte recipientis?

Resp. eam solum requiri in adultis propter specialem rationem in superioribus explicatam, quemadmodum in solis adultis requiritur fides actualis prævia ad fructum baptismi obtinendum, non vero in parvulis: quod si dicantur credere, eatenus solum id est verum, quatenus Sacramentum fidei recipiunt per quod initiatur fidei: similiter quod dicitur fidem Ecclesiæ prodesse infanti, eatenus est verum, quatenus ea fides est causa cur Sacramentum recipiat.

Dices nemo sine suo consensu debet obligari; obligatur autem per baptismum ad servandas leges Ecclesiæ, cui subijcitur.

Resp. neg. maiorem vi. uersaliter sumptânam satis constat etiam in civilibus consensum parentum posse inducere obligationem in parvulis filiis absque proprio eorum consensu; idem ergo in presenti potest dici, scilicet parvulis induci posse obligationem servandi legem Ecclesiæ absque eorum consensu, præsertim cum parvuli divino præcepto obligentur baptismum suscipere cum ad ætatem adultam pervenerint, & obligentur in Ecclesiam intrare, idque cedat in eorum spirituale bonum; unde qui baptizat vel curat baptizari non valentem præstare consensum, negotium eius vtiliter gerit. alia est ratio adultorum qui consensum præstare possunt, cum enim in his, quæ ad æternam salutem spectant, sint sui iuris, non possunt nisi consentientes baptizari, & obligari, præterquam quod non possunt nisi volentes iustificari, & proinde non possunt nisi volentes iustificationis instrumentum recipere.

Porro parvuli non tantum sine suo consensu valide baptizantur, sed etiam sine consensu cuiusquam alterius, v.g. parentis, tutoris; ita communiter Doctores, & patet ex eo quod Ecclesia non

curet rebaptizari baptizatos inuitis parentibus, & ex eo quod de tali consensu necessario secundum Christi institutionem ex nullo solido fundamento constet.

Aduerte parvulos non tantum valide baptizari ante usum rationis, sed etiam convenienter, ut ostendunt Patres citati & alij, ipsaque Ecclesiæ praxis: licet autem non sit diuinum vel naturale præceptum baptizandi infantes extra necessitatem, ipsa tamen Ecclesiæ consuetudo vim legis aliquo modo obtinet, & malè audiret qui nimis diu differunt baptismum suarum prolium sine gravi causa, unde licet non possit mathematicè assignari tempus quo baptismus debeat ministrari infanti, parentes tamen non debent esse nimis segnes in eo suis prolibus procurando. si desint suo muneri, per pastores moneri & virgeri debent. Certè ex baptismo infanti collato illud commodum accedit, quod præveniatur ne repentino casu obruatur & in æternum pereat.

Dixi, extra necessitatem, quia in extrema necessitate quando videlicet puer periclitatur de vita, præceptum naturale diuinum urget ad baptismum illi procurandum; cum unusquisque præcepto charitatis teneatur subvenire proximo extremè vel etiam graviter indigenti, quamvis autem hæc obligatio parentes præ cæteris respiciat, qui scilicet præ cæteris tenentur suis prolibus consulere, cum illis strictius coniungantur, & etiam titulo officij paterni teneantur procurare bonum prolium, tamen non ij soli obligantur, sed etiam quilibet alius, cuius operâ puer in ea necessitate indiget, ita ut etiam cum aperto vitæ corporalis discrimine unusquisque teneatur procurare baptismum infanti alioquin sine eo morituro, quia æterna salus proximi præferenda est propriæ vitæ corporali.

In praxi tamen apud Christianos ij qui nullam habent curam proliis, communissimè sunt liberi à peccato, si parvulo etiam periclitanti baptismum non procurent, quia possunt præsumere parentes, qui præ cæteris obligantur, vel etiam Pastores suo muneri non defuturos, nec tenentur sollicitè de statu & periculo parvuli inquirere.

Dices D. Nazianzenus orat. in sanctum baptismum 40 §. sint sanè vera, censet extra necessitatem triennium esse expectandum ut parvulo baptismus conferatur, nimirum ut is audire & respondere possit.

Resp. consilium Nazianzeni ab Ecclesia reprobari, & repugnare communissimè aliorum Patrum sententiæ, parumque esse vtile; cum constet plerisque in ea ætate non posse advertere quid circa se geratur, neque posse actum fidei vel devotionis elicere, præterea rarissimè posse recordari baptismi recepti in eâ ætate, nullam ergo moralem utilitatem adfert, & relinquit parvulum multis periculis expositum, cum illa ætas varijs periculis sit obnoxia.

Interim obiter notandum Nazianzenum nullo modo favere Anabaptistis, cum censet in periculo posse in quavis ætate ante triennium baptismum parvulo conferri.

Contra doctrinam catholicam multa obijciunt Anabaptistæ, quæ videre licet apud Bell. lib. de baptismo cap. 9. pleraque nullam habent difficultatem.

Obijcitur itaque 1. præcepto baptizandi coniungitur, immò præmittitur præceptum docendi.

D d

Matth.

43.

Convenienter baptizatur ante usum rationis: nequit tamen præcisè delinquiri tempus &c.

In periculo vite præceptum naturale diuinum urget ad eum illis procurandum.

Etiâ cum periculo vitæ propriæ.

Sententia Nazianzeni non admittitur.

Obijciunt.

Matth. ult.

Matth. ult. *cumque docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris & Filij & Spiritus S. cum ergo paruuli non sint capaces doctrinae recipiendae, non sunt etiam capaces baptismi in ea aetate recipiendi.*

Resp.

Præceptum docendi est tantum respectu adultorum.

Resp. neg. consequentiam, quia præceptum docendi solum imponitur Apostolis respectu adultorum; instruuntur enim quomodo in gentium conuersione se gerere debeant, quod scilicet debeant adultos docere fidei mysteria, & ut obseruent Dei mandata, tum debeant instructos baptizare, unde illis eorumque sequacibus præscribitur quomodo se gerere debeant ut adulti baptismum utiliter suscipiant, simili modo dicitur Marci ult. *qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit, quæ sententia significatur in adulto fidem requiri ad baptismum utiliter recipiendum, nullo tamen modo vult Scriptura sine præuia instructione baptismum non posse valide conferri, vel non posse etiam conferri utiliter paruulis.* Hoc argumentum contra alios hæreticos vim habet, cum doceant Sacramenta solum deferre ad excitandam in nobis fidem; contra catholicos vero nihil urget, cum hi assignent longe alium effectum Sacramentorum, nimirum gratiæ infusionem, cuius cum infantes sint capaces & sacramentalis actio possit circa illos exerceri, sequitur illos utiliter posse baptizari.

Obiectio 2.
1. Petr. 3.

Obijciunt 2. quod 1. Petri 3. homines dicantur salui fieri in baptismo interrogatione bonæ conscientiae, quam infantes habere non possunt.

Resp.

Apostolus describit baptismum per effectum quem in adultis habere potest.

Resp. satis constat etiam apud Anabaptistas baptismum non esse formaliter interrogationem bonæ conscientiae, nec Apostolus eo loco tradit essentiam baptismi, sed solum eum describit per effectum quem in adultis habere potest, quod scilicet gratia & iustitia, quæ confertur in baptismo, tribuat facultatem fiducialiter accedendi ad Deum, eumque, tum pro se, tum pro alijs obsecrandi. Adde etiam huius interrogationis fundamentum conferri paruulis in baptismo.

ARTICVLVS X.

Utrum pueri Iudeorum vel aliorum infidelium sint inuitis parentibus baptizandi?

Cap. contra Christianos.

CONSTAT baptismum collatum filijs infidelium inuitis parentibus esse validum, prout contra paucos Theologos habet communis Doctorum sententia; & videtur confirmare sensus Ecclesiae, nam cap. contra Christianos, de hæreticis, in 6. insinuat ita baptizatos subiacere iurisdictioni Ecclesiae, accedit quod Ecclesia non curet tales rebaptizari, cum ad ætatem adultam peruenerint, quo supposito quaerit D. Thom. num licet baptismus inuitis parentibus Iudeorum vel infidelium filijs conferri possit? ubi

Sæsus quaestioni D. Th.

Notandum quaestionem non intelligi de filijs eorum infidelium qui baptismum receperunt, cum constet illos ante vium rationis inuitis parentibus posse baptizari; nam ratione subiectionis parentum Ecclesia indirectam in eos habet potestatem, quamdiu carent vsu rationis, suntque sub parentum cura. Constat Ecclesia potest præcipere parentibus sibi subiectis ut suis prolibus baptismum procurant, potestque refractarios vel negligentes punire; igitur potest illis inuitis baptismum eorum filijs

procurare. Per infideles ergo D. Th. intelligit non baptizatos, qui iurisdictioni spirituali Ecclesiae nondum sunt subiecti, quales sunt etiam catechumeni ante baptismum reipsa susceptum. Respondetque duabus conclusionibus.

Prior est, infidelium filij in adulta ætate constituti possunt etiam inuitis parentibus licet baptizari, si videlicet consentiant, immo ad hoc induci possunt. Probat, adultus qui ratione uti potest, est sui iuris in his quæ ad iustificationem & salutem æternam pertinent, neque potest in illis per quemquam iure impediri. 2. adultus non baptizatus tenetur baptismum non diu differre, & in executione illius præcepti non pendet à parentibus; ergo potest licet eundem recipere etiam inuitis parentibus; ergo ipsi etiam inuitis potest baptismum licet ei conferri. potest etiam induci ad illum recipiendum, cum sit pium & laudabile aliquem excitare ad obseruationem diuinorum mandatorum, & ad illa procuranda quibus à statu peccati recedat, & admittatur ad diuinam amicitiam.

Posterior: filij infidelium carentes vsu rationis non possunt licet eisdem inuitis baptizari, adde, velijs quorum cura subsunt, v. g. tutoribus, de qua conclusione nonnulla est controuersia; itaque

DVBIUM I.

Utrum liceat inuitis parentibus baptizare infantes infidelium qui nullo modo Ecclesiae sunt subditi?

NOTANDUM si saltem alter parens sit fidelis, seu baptizatus, puerum potest illis inuitis baptizari; quia cum ius singulorum in prolem sit æquale, vel pene æquale, quando alter subditus Ecclesiae, illa ratione subditi in fauorem religionis potest puerum inuitis parentibus baptizare, eorumque curæ subducere, cum enim eo casu possit sibi subdito præcipere ut baptismum procuret infanti, & fidelis id possit facere, immo teneatur, quantumuis compars infidelis repugnet, sequitur quod Ecclesia inuito fideli possit eundem baptizare, & si necesse sit ad conseruandam baptismi sanctitatem parentum potestati subducere. ita communiter Doctores, & insinuat in Concil. Toletano 3. cap. 14. ubi dicitur, *Iudeis non liceat Christianas habere uxores &c. & filios, qui ex tali coniugio nati sunt, assumendos esse ad baptismum, scilicet etiam inuitis parentibus; & claris in Toletano 4. cap. 61. filij, qui ex talibus (Iudeo scilicet & Christiana) nati sunt, fidem atque conditionem matris sequantur. similiter & illi qui procreati ex infidelibus mulieribus, sed fidelibus viris, Christianam religionem sequantur. ubi & alia ratio insinuat, quod scilicet, si nolit pars infidelis conuerti, atque adeo coniuges sint separandi iuxta illud decretum, proles debeat sequi partem Christianam in fauorem fidei, prudentia tamen opus est, neque est præcipienda collatio baptismi, vel si putetur parens infidelis conuertendus, vel attendus ut consentiat, vel prudenter putetur quod proles non poterit abstrahi absque summa difficultate, & non sine aliqua nominis Christiani iacturâ. Idem proportione dicendum si proles sit sub cura plurium tutorum, quorum vnus saltem sit Christianus; idem etiam dicendum quando alter*

parentis